

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 104

10 11

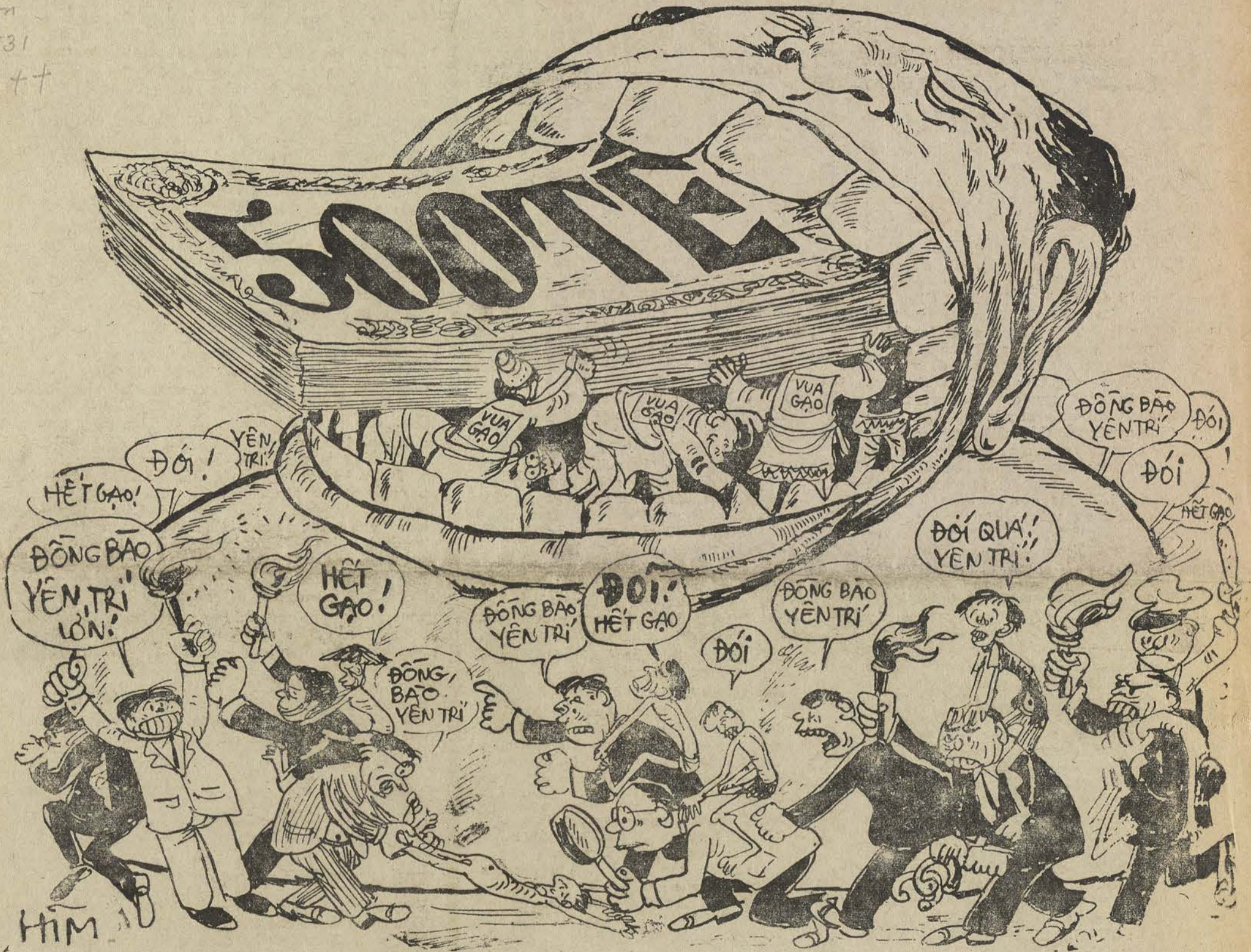
TUẦN LỄ TỪ 19-3

ĐẾN 25-3-1970

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BẾP : MINH VỒ

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH, ỚNG NÓI 24.901 — 93.801

Wason
DS 531
074++

BÀI HỌC CHO NGƯỜI LÃNH ĐẠO

Trong tuần vừa qua, có một tin thời sự quốc tế nhỏ, ít người chú ý đến. Đó là tin ông Willy Brandt, Đương Kim Thủ Tướng Chính Phủ Tây Đức, đã đích thân sang thăm Đông Đức và Chính Phủ Tây Đức — Đông Đức đang đi tới một cuộc đàm phán để cộng tác tổ chức những cơ sở hành chính chung cho toàn thể Đức Quốc.

Đương Kim Thủ Tướng Willy Brandt, trước đây đã từng làm Thị Trưởng Tây Bá Linh trong nhiều năm. Thời kỳ ông Brandt làm Thị Trưởng Tây Bá Linh, Cộng Sản Đức hây còn bị lệ thuộc Cộng Sản Nga rất nặng, đã có nhiều hành động phá hoại muốn bóp chết

Tây Bá Linh. Ông Brandt đã thành công trong việc làm cho Tây Bá Linh sống mạnh bất chấp sự bóp chết, bao vây hung hãn của Cộng Sản.

Người ta còn nhớ rằng trước đây năm, sáu năm, khi đi dự Thế Vận Hội, Đức Quốc đã lập đội ban Quốc Gia gồm những cầu thủ cừ khôi nhất của Tây Đức và Đông Đức. Trước Quốc Tế, Đức Quốc toàn vẹn vẫn có mặt mặc dầu họ cũng bị chia đôi như Đại Hàn như Việt Nam. Mới đây Thủ Tướng Brandt còn nói một câu đáng để cho nhiều người suy gẫm :

— Không có 2 nước Đức. Chỉ có 2 Chính Phủ trong một Đức Quốc mà thôi !!!

Nhắc chuyện người để nói đến chuyện ta. Vấn đề căn bản của chúng ta là việc lãnh thổ bị phân chia. Nhưng VN chưa thể yên được, tình trạng VN bị chia đôi chưa thể giải quyết được khi tình trạng phân chia của Đức Quốc, của Đại Hàn, chưa được giải quyết thỏa đáng. Tình trạng chung của các quốc gia bị 2 lực lượng Tự Do — Cộng Sản trực tiếp chống đối nhau hôm nay là : Cộng Sản không thể nuốt nổi phe Tự Do — bằng chứng là cuộc xâm lăng của Cộng Sản Bắc Việt đánh xuống miền Nam VN — phe Tự Do dù tiến bộ, no đủ đến đâu cũng không lay đổ được chế độ Cộng Sản — bằng chứng

là Tây Đức giàu có, kinh tế phát triển mạnh nhất thế giới, dân chúng sung túc trong khi dân Đông Đức nghèo nàn, tăm tối, vô vọng -- Như thế, giải pháp phải chọn sẽ là một giải pháp dung hòa. Mỗi bên Tự Do cũng như Cộng Sản đều có những cái hay và những cái dở. Từ bỏ mộng ăn uống, nuốt trôi nhau chấp nhận những cái hay của nhau và bỏ đi những cái dở của mình, chỉ có như thế các Quốc gia bị phân chia mới có thể tự giải thoát được số kiếp tàn tật của mình để đi tới một đời sống tốt đẹp hơn.

C.O.

CHÍNH NGƯỜI NHÀ NƯỚC AN CƯỞP CÒN LÀM SAO TRỊ DÂN?

Việc đuổi dân khổ rách chiếm nhà, đất đã được nhà nước tận tình chiều cố, thế còn chính những Ông Nhà Nước chiếm đất công dân sao vẫn được Nhà Nước làm ngo.

Trước hết tôi xin thưa truyện với Cụ Tổng Phạm-văn-Lược. Cụ trước đây đã từng ngự trị trường Nguyễn đình Chiểu Mỹ Tho rồi sau về trường Pétrus Trương vĩnh Ký Saigon, sau mấy năm về hưu lại được mời ra làm Tổng Giám Đốc (chắc giáo giới Việt Nam hết người rồi chẳng?) Khi Cụ Lộợc ngồi ở ghế Hiệu Trưởng trường Pétrus Ký, cụ đã đương nhiên lấy đất của Trường này để xây nhà riêng (hiện nay Cụ vẫn ở). Cụ xây xong, cụ còn phát tay cho đàn em tự do xây tư thất như Cụ, đến ngày hôm nay họ vẫn thản nhiên ngự ở miếng đất công chiếm làm của riêng này (quý vị đi dọc theo đường Nguyễn Hoàng sẽ thấy khu "biệt xá" chiếm công vì tư này một cách rõ ràng). Thậm tệ hơn là trong số đàn em của Cụ có một vài vị như Giáo Sư Khôi, Giáo Sư Hạnh (hiện là Thanh Tra môn vạn vật ở Nha Trung Học) ông Tôn (trước là Tổng Giám Thị) sau khi xây cất xong đã thẳng tay mang bán cho người khác để mở quán cà phê, tiệm phở (hiện các quán này vẫn đang hành nghề trong khu đất công này và mặt nhìn ra đường Nguyễn Hoàng).

Chúng tôi xin cụ Lộợc và quý vị đã chiếm công vì tư lên tiếng giải thích về việc làm này của mình—Chúng tôi cũng xin ban giám đốc trường Pétrus Ký, Tòa Đô Chánh Saigon (Nhất là Ty Kiến Thiết và Điền Địa) cho điều tra và có biện pháp thích nghi để cái gì của César xin trả cho César. Riêng với Bộ Văn Hóa Giáo Dục, chúng tôi thiết nghĩ cũng nên cần phải có thái độ trước công luận mới gọi là đảng hoàng (chứ đừng theo lối cũ là phủ bênh phủ, huyện bênh huyện thì ô hô đất nước này chẳng còn cái cóc khô gì nữa!!) — Thời buổi đạo đức suy đồi, luân thường đảo ngược này những cảnh như vừa kể trên không phải là ít xảy ra nhưng với giới mô phạm (giới mà xưa kia được trọng vọng nhất: QUÂN, SƯ, PHỤ) thì thật không thể tha thứ được.

Nếu sự việc ra đây chúng tôi chờ đón nghe tiếng vang của Chính Phủ nói chung và Bộ Giáo Dục, Giám Sát Viện, Tòa Đô Chánh nói riêng và tôi dám lớn tiếng nói rằng nếu không được giải quyết thỏa đáng một cách vô tư, chính trực thì nên đóng cửa các trường học lại, xóa bỏ hẳn môn Đức Dục, Công Dân trong chương trình đi là đúng hơn cả! Những ông quyền thế còn làm vậy, ăn bản, cướp bóc công khai như thế thì làm sao còn bắt buộc Dân phải tôn trọng Pháp Luật?

Trên đây chỉ mới là một trong cả ngàn vụ tương tự, và thủ phạm chính lại là những ông bà lớn có địa vị.

Được bạn đọc tiếp tay, Con Ong sẽ vạch mặt chỉ tên từng ông bà lớn dù biết họ có sẵn quyền lực để hại bọn C.O. Vì đã chót đa mang tiếng hỗn xược với nhà nước, C.O sẵn sàng chấp nhận mọi sự đe dọa, bắt cứ từ đâu đến.

C.O

đàn anh đòi lập với nhà nước đàn em đòi lập với nhà bếp

Ôi thôi đàn bà Giao Chỉ mà nổi giận thì đến Tác Dạng cũng phải chào thua: đó là nữ thi nhân Hoàng Hương Trang. Trong bài « Điềm Mặt Văn Bút » đăng trong tập NHÂN CHỨNG ĐẤT ĐỨNG ĐẦU XUÂN, nữ sĩ đã đời bỏ thế giới ngôn ngữ trữ tình của những vần thơ như:

*Thoảng trên sóng nước ngập ngừng
Môi hôn bờ ngõ chưa từng yêu em.*

để sang thế giới ngôn ngữ thác lũ của tam bành lục tặc cũng rất tr là dân tộc tính. Trong khi điềm mặt Văn Bút nữ sĩ đã dùng những danh từ như: những thằng ăn hại dãi nát; mặt mo, mặt thớt; chúng vừa dui vừa điếc; chúng là những đũa vô liêm sỉ; lũ khốn nạn đờ dáy; báo chí đã đào cha bới ông nhiều mà chúng nó vẫn chưa tởn...

Thú thực Nhà Bếp cũng vào hạng bạo ăn, bạo nói mà khi đọc hai trang đầu « Điềm Mặt Văn Bút » của nữ sĩ, Nhà Bếp cũng thấy sây sầm choáng váng mày mặt. Suốt hai trang theo dõi dòng thác lũ thao thao bất tuyệt rất ngoạn mục đó Nhà Bếp luôn luôn hỏi hợp tự hỏi: ai vậy? ai vậy? Thì đây, ở cuối trang thứ hai:

*« Chúng là một lũ ngòm, có thành tích
đen như môm chó. Một thằng thì phẫn Chúa,
ra khỏi nhà tu, sau khi đã lợi dụng cơm áo
của Chúa bao nhiêu năm để ăn học thành tài...*

*« Một thằng thì thầy tu không ra thầy tu,
đi đực không ra đi đực, trong bộ áo nửa tu
nửa tục rất w là cái lương...*

Sau khi hạch hết các tội của nhị vị Văn Bút trên, nữ sĩ kể một tội cuối cùng ở đoạn cuối:

*« Hội viên Văn Bút không có ai bầu
những đũa ngu dốt ấy vào Hội Đồng Văn
Hóa đâu, xin hỏi nội chư quân tử hãy vạch
mặt bọn lộn sông! Và xin hội viên
xa gần hãy tỏ thái độ với bọn
đã lợi dụng danh nghĩa của quý vị,
không có hội viên nào bầu những thằng ăn hại
đó vào Hội Đồng Văn Hóa. Hãy trưng bằng
cớ bầu bán cho tất cả hội viên coi chơi được
không, lũ mặt mo...»*

Thật là phúc đức cho Hội Đồng Văn Hóa nhỏ, chưa kịp công bố chính thức danh sách các hội viên. Vậy Hội Đồng Văn Hóa còn đợi gì mà không điều tra xem hai vị nào đó có thực là đại diện cho Hội Văn Bút không. (Xin tự ý bỏ tiền mua số NHÂN CHỨNG ĐẤT ĐỨNG ĐẦU XUÂN, trong đó nữ sĩ có ghi tất tên hai vị đó.)

Ôi, kinh thật, khi mà đàn bà Giao Chỉ nổi giận! Nhà Bếp hiện nay còn choáng váng cả người khi đọc xong bài « Điềm Mặt Văn Bút » mặc dầu đã phải đọc đi đọc lại bài thơ trữ tình sau đây của nữ sĩ, để mong sớm hoàn hồn:

*Cỏ thơm chen lối chân đi,
Đời thoai thoải ruổi, thăm-thì gió lư
Bức tranh thần thoại sa mù
Cho em nằm xuống giam tù xác thân
Vòng tay anh mở một lần
Đời ôm tóc xóa cây hân vết thương*

KHI NGƯỜI ĐÀN BÀ GIAO CHỈ NỔI GIẬN

Lục Xi

VẠN TÓC MAI

NGỘ NHẬN

Tuần trước, tự nhiên nổi hứng, Du Thần Chi khen ông Ngô Công Đức. Bèn bị ngộ nhận. Chính bạn Tư Trời Biền đã ngộ nhận sớm hơn ai hết. Bạn Tư Trời Biền coi cái hứng của Du Thần Chi là một biến cố. Và bạn thắc mắc không biết có sự gì trùng hợp giữa bài «ca» ông Kỳ của Tin Sáng và bài «hót» ông Đức của Du Thần Chi. Sự thắc mắc của bạn Tư Trời Biền là một gán ghép đầu khổ cho Con Ong và cho riêng Du Thần Chi. Bởi vì, Con Ong đâu phải báo của ông Kỳ và Du Thần Chi thì mãi mãi còn giữ hồn đá ông Kỳ đã lộng vào đầu nó hỏi đầu của nội các chiến tranh. Ông Kỳ đóng cửa tờ Tin Báo và báo Du Thần Chi là «côn đồ» — danh từ miền Nam chữ Cộng Sản — chỉ vì Du Thần Chi đã nổi nổi, kích thuộc hạ của ông Kỳ một phát khá... sống sượng. Hồn đá ấy, Du Thần Chi vẫn cất để dành. Như rằng mình không quân tử như người thợ đối với hào phú trong «Quốc Văn Giáo Khoa Thư» đâu. Vậy, xin nhấn mạnh, Du Thần Chi đã nói về ngôi sao Ngô Công Đức bằng chân tình. Ai đại gì làm tôi tớ cho một ông chủ không có lương và ân huệ phân phát trong thời buổi này.

MẤT VIỆC

Hai chiến sĩ cạo tóc đầu kịch liệt tranh đấu cho quyền lợi chủ báo đã bị... mất việc ngay sau ngày cuộc tranh đấu thành công! Một trong hai chiến sĩ này bị đuổi luôn cả hai sở. Đó là chú nhỏ Cao Sơn. Chú nhỏ Cao Sơn đang chờ tóc mọc cho rậm. Để lại cạo tóc phản đối sự bội phản của hai ông chủ báo. Vạn này không thích tranh đấu. Vì Vạn này chưa bị chế độ cấm viết. Vậy để từ quyền chưa bị bóp nghẹt. Bởi quen thói khỏi hải mọi sự lố lăng, Vạn này đã dám chống... khê tranh đấu. Bèn bị một tên cây cào xúc xiêm mĩ lý ông chủ, khiến ông chủ chửi thề vung tí mẹt, đòi đuổi. Ôi, đi hay ở của một ngôi bút viết câu thành cú và tự trọng nào có nghĩa lý gì. Nhưng nếu vì tự do tư tưởng mà bị đuổi sở, Vạn này tưởng còn bớt thê lương hơn là cạo tóc đầu tranh đấu vẫn bị đuổi sở. Vạn này vốn có lớp da của người viết văn. Người viết văn tự do ngao du ngay trên cả lừa bồng của... Tranh đấu. Cuối cùng, Vạn này không cô đơn. Vì khối đồng nghiệp đã la lối rầm rầm cảm thấy... nhục khi thành công. Đọc báo Độc Lập sẽ rõ. Đọc báo Hòa Bình càng rõ hơn. Và nếu nghe học sinh Cao Thắng hay bàn dân thiên hạ phẩm bình thì phát sốt rét.

THỂ LỰC TRẦN HƯNG ĐẠO

Vạn này bắt đầu ngao ngán cho tình đời. Ôi, thể lực Trần Hưng Đạo không những đâm toạc được sự thật, biến kẻ bị đon thành kẻ đánh đòn người khác mà còn đâm toạc luôn tình người. Viết hết tháng này, Vạn Tóc Mai sẽ giải nghệ. Đi làm ma cô còn hơn làm báo. Vì làm báo không bênh vực nổi một sự thật thì làm báo làm chó gì. Vạn này sẽ viết Hồi Ký, tiết lộ hết mọi dơ dáy của một bọn chủ báo khốn lịn chỉ vì tiền mà cam đành bóp méo sự thật.

TRÂM HOA ĐUA NỖ

Đầu tháng 4, chừng 6 tờ nhật báo đua nỏ và 10 tờ tuần báo chào đời. Trâm hoa đua nỏ, trâm nhà đua tiếng. Hy vọng hoa sẽ không khác mà là hoa cứt lợn. Bạn Thương Sinh cũng cho nó một tuần báo mang tên NGƯỜI. Báo này chỉ nhằm «nâng bi» thiên hạ. Cam đoan nâng đủ mọi thứ bi lớn, bi bé. Bạn đọc đừng nên đọc tờ báo nâng bi của Thương Sinh trừ khi bạn muốn biết bi của tổng trưởng có đen thui như bi của bạn hoặc bi của bạn có thơm hơn tay của một nhà... mì dân.

VẠN TÓC MAI

(Con vô thừa nhận của Nghị Hách)

BỐC MẢ

THỢ BỐC

Người làm xiếc... sợ đi giày

Ông Tổng Kiểm Ước nói trước các nhà nghị sĩ rằng... sau vụ tăng giá giấy in báo, ông không dám đi trên giày nữa, do đó cái âm mưu tăng giá gạo của ông coi như cò xa vời lắm. Ở cái cõi đời này, chỉ có những kẻ làm xiếc mới dám đi trên giày, ông Ngọc nói mình không dám đi trên giày nữa tức là ông đã là một kẻ... làm xiếc một kẻ làm xiếc còn non tay, non chân và non cả gan nữa, do đó sau một cú ngã lộn tung phèo trên cái giấy tăng giá giấy in báo, ông Ngọc đã sợ luôn. Bởi thế rồi lần định đặt chân lên cái thang vật gia để leo lên đi trên một cái giày mới như giày tăng giá gạo, ông Ngọc đã run như cây sậy, mà ông run là phải vụ tăng giá giấy ông Ngọc đã bị phang tới tâm mặt mũi mà tăng giá giấy chưa qua, trọng bằng tăng giá gạo, và nếu ông dám tăng cái vụ gạo này; chắc chắn cuộc đời ông sẽ bị hai năm mươi, ông sẽ đi luôn một lèo về nước Thiên Trúc. Thật vậy thợ Bốc thách ông Tổng kiểm ước dám đơn phương ký nghị định tăng giá gạo đấy, ông có biết gạo bây giờ bao nhiêu một bao không, sáu, bảy ngàn đồng, tức là đi đứt cả tháng lương của một anh tiểu công chức có bằng tú tài độc thân, hay nửa tháng lương của anh tiểu công chức đã mòn dít trên ghế công sở và công lưng gánh một lư nhỏ con với bà vợ già trước tuổi vì ăn bữa sớm lo bữa tối, cứ trông trông một chút chơi, nếu giá gạo được ông Tổng kiểm ước tăng lên 10 ngàn đồng một bao, thì giới quân, công hạng bét sẽ bữa rau bữa cháo ngay, con cái sẽ thất học ngay, đêm sẽ lấy trăng làm đèn ngay, và khi cái cảnh thâm ấy xảy ra, thì theo luật thiên nhiên,

đổi ăn vụng, túng làm cần». Nạn ăn cắp của công sẽ leo thang, nạn cướp bóc có vũ trang sẽ tăng gia khủng khiếp, mọi an ninh, trật tự công cộng sẽ lung tung xoè, đoàn quân ăn mỳ sẽ tăng lên cả triệu, đoàn quân chị em ta cũng sẽ tăng lên mười triệu...

Mới tưởng tượng sơ sơ một chút, thợ Bốc đã sợ bỏ mẹ, vì tương lai thợ Bốc dám có mặt trong đoàn quân ăn mỳ, vợ thợ Bốc dám có mặt trong đoàn quân chị em ta lắm, nên thợ Bốc ngày đêm cầu nguyện không bao giờ có vụ ông Tổng kiểm ước ký nghị định tăng giá gạo. Nhưng cầu nguyện là cầu nguyện vậy thôi, vì «chúa đã chết» như lời ông triết gia Mít Miéc nào đã nói, và Phật thì lưu vong ở Ấn Độ từ khuya sau khi bị Trung Cộng tấn công Tây Tạng, nên dám có thể người làm xiếc Phạm kim Ngọc lại dám có tí can đảm đi trên giày tăng giá gạo, mà tí can đảm này ở đâu ra, nếu không phải ở mồm các «đồng chí» ngậm ống đu đủ thổi vào rốn ông Tổng Kiểm ước... đồng chí kiểm ước cứ mạnh dạn làm đi, đồng chí sẽ được cả thế giới vô sản khen tặng là anh hùng số một dám một mình bần cùng hóa toàn dân Nam Việt Nam, dám một mình làm suy sụp cả một chế độ tư bản phân động; đồng chí là kẻ tiên phong cầm đuốc soi đường cho giai cấp vô sản miền Nam vùng dậy?

Nhưng nói chơi vậy thôi, sức mảy mà «đồng chí» Phạm Kim Ngọc dám làm, vì người làm xiếc Phạm Kim Ngọc đã sợ đi giày, vậy bà con cả nước vui đi, vui vì sự thông minh đã trở lại trong bộ óc bùn đất của ông Tổng kiểm ước.

AI PHỤT ĐÈN XANH CHO ÔNG NGHỊ NHUẬN TẤN CÔNG HẠ VIỆN ?

Một số lớn dân biểu của cái tòa nhà Hát lớn vừa lên đường đi Nhật Bản tham dự hội chợ OSAKA, nhìn các ông Dân Biểu sách và ly cùng vợ lên máy bay, thợ Bốc thấy mũi lòng và chán nản hơn bao giờ hết. Hạ viện nơi mà hơn một lần «anh Hai» Nguyễn kiên Giang gọi là cái thùng rác theo lời tố cáo của ông Nghị ba niên Trần Ngọc Nhuận thì đã bỏ xó, hay vứt vào sọt rác cả trăm dự luật, trong đó có cả dự luật không giành

quyền cho Hành Pháp tăng thuế kiểm ước ông nghị ba niên Nhuận còn nói rằng... Nếu Hạ Viện đem dự luật này ra thảo luận thì cái nghị định 1569 tăng thuế kiểm ước một cách bất hợp pháp sức mảy mà ra đời nổi và dân chúng đâu có phải nheo nhóc khốn khổ như ngày nay. Chưa hết, ông Nghị Nhuận còn mĩa mai... Hạ viện rất dư thì giờ, nhưng thì giờ dư là để chửi bới nhau để đánh bạc thua cả hai ba triệu, chứ không phải để làm việc cho dân, và kết luận, ông Nhuận tỏ ý lo sợ cho cái cung cách làm việc của Hạ Viện...

Cái sự chửi thẳng mặt Hạ Viện hay 137 Dân Biểu của ông Nghị ba niên Trần Ngọc Nhuận làm cho nhiều người ngạc nhiên, và đặt câu hỏi : « Ai đã phụt đèn xanh cho ông Nghị Nhuận tấn công thẳng vào Hạ Viện, một phần của Quốc Hội, xịa chàng ? Thật tội quá, ở cái xứ khốn khổ ngàn năm này, ai cũng có thể bị cho là Cộng Sản hay thân Cộng, nếu không là xịa được cả ! Riêng trường hợp ông Nhuận, xuất thân là một sĩ quan tình báo, ông có thể là xịa hay đi với xịa được lắm. Nhưng xịa định ăn cái giải rút gi khi phụt đèn xanh cho ông Nhuận tấn công Hạ Viện đây, điều đó chỉ có ông Nhuận biết mà chắc gì đã biết hết. Ông Nhuận là vua khôn lỏi, ông dư biết là ông tấn công Hạ Viện sẽ gặp nhiều chống đối, nhưng có lẽ ông đang ở cái thế chẳng đặng đừng, cái thế nhiều khi người ta biết là phải chết mà cũng chẳng dám lui chân. Riêng thợ Bốc rất đồng ý với lời tố cáo của ông Nghị Nhuận, Hạ viện dư thì giờ quá mà chẳng làm gì được cho dân, chỉ toàn bàn chuyện quân, nhưng thợ Bốc trách nhẹ ông Nhuận, tại sao đến giờ này ông Nhuận mới lên tiếng chê trách Hạ Viện, điều đáng lẽ mà ông phải chê trách từ hai năm trước, phải chăng sự tố cáo muộn này ông cũng bị ở cái thế chẳng đặng đừng sao ! Buồn nhỉ, làm chính trị mà cứ phải đợi ý kiến thượng cấp cho phép mới dám làm thì về lái taxi cho xong !

CHÍNH KHỨA NĂM « CHÓ » PHONG SỰ LEM NHEM của CÀ CHỚN (TIẾP THEO KỶ TRƯỚC)

II.— ĐẢNG TA « ẶN CỐ »

Chưa chi Đảng Trưởng đã văng tiếng Đức tùm lum :
— Đề... em... chúng nó, mặt ít ruồi nhiều, coi bộ chúng muốn cướp luôn cả nghề của cánh mình !
Lỗ Túc vội mách nước :
— Đại ca cứ việc cho đàn em biết bọn nào chơi xấu với đảng ta, em sẽ thối cho chúng mây đòn ngậm hộc máu ra ngay !
— Đòn ngậm chơi thế nào ? Đảng trưởng của hẳn hỏi lại :
— A, tất cả bọn chúng nó, từ thằng chóp bu đến thằng tép riu, đàn em đều nắm vững gia phả. Muốn hạ thằng nào, em chỉ việc ôm tài liệu đến quảng cho mấy cha nhà báo nhờ họ đào mà tam đại tứ đại chúng nó lên. Báo nào lại chẳng ham đề giật gân ? Đảng cho mình họ cũng bán được báo chứ bộ ?
— Hay, hay, diệu kế ! Nhưng trong trường hợp bọn nhà báo cũng đòi ăn có cả với mình nữa thì sao ?
Lỗ Túc cười nham nhở :
— Thì mình phải móc bóp ra mà xịa cho rồi. Ấm ở với hủ, mặt lăm !

Đảng trưởng lắc đầu ngao ngán :
— Đề... em, thế thì còn xề... gì mà ăn ?
Như chợt đoán ra điều gì, Lỗ Túc xoa hai bàn tay vào nhau :
— Dạ, dù sao thì mình cũng phải còn chứ ạ !
Giọng hẳn bỗng hạ thấp xuống :
— Thưa Đại Ca, hôm qua Đại Ca đã bắt được của anh Hai Chi bao nhiêu rồi ạ ?
Đảng trưởng của hẳn vọt miệng cười híp mắt lại :
— Sư mày, mày ăn uống gì mà tinh thể ? Đây một mình mày biết thôi đấy nhá ! Mày mà đề lộ ra, xe lửa Saigon Mỹ Tho cán chết cả nhà nhà mày...
— Vâng, vâng cán chết cả họ nhà em cũng được...
— Có bao nhiêu đâu, mới được có Nửa Tê. Nửa Tê mà lâu la cả bày như thế thì chia chác thế đếch nào được ?
Thằng Lỗ Túc lim dim con mắt suy nghĩ, rồi mơ màng nói :
— Quái, bữa trước đàn em nghe rõ ràng đàn anh bảo ký này cổ hy vọng ám trước được hai Tê nhậm xà khơi khơi mà !
— Ủ, thì tao cũng tưởng thế. Ngờ đâu anh Hai Chi lại thay đổi ý kiến. Của đảng tội, anh ta cũng có lý do chánh đáng chứ không phải không ?...
Lỗ Túc bắt đầu cau kính :
— Chắc tại mấy bọn khốn nạn lia nhào vô ăn có...
Đảng trưởng gật đầu :

— Xe xà ! còn ai vào đây nữa. Nhưng đây mới chỉ là một lý do, còn một lý do nữa là lúc này, mấy thằng Xê ríp bỗng dựng kèo la lung, không chịu móc hầu bao như mọi khi nữa. Đề... em... bạc của chúng nó mình xài vô tội vạ, bây giờ chúng nó giờ chiến thuật bê tông biết làm sao ? Chẳng lẽ lại xúi anh Hai Chi đem tiền Kiểm ước ra chia chác ? Coi sao tiện ?
Lỗ Túc lại toét môi ra cười một phát cầu tài :
— Hi hi... góm đàn anh còn về với khí khái ! Phải tay em, là em nói phứa ngay, tới đâu thì tới. Anh nghĩ coi, hồi này tiền mới in ra cả đồng cả lạng những kẻ có công như anh em mình mà không phát lệ lệ, mai một nó thành tiền lèo, lúc ấy có đưa đến tận mồm cũng chả thêm...
— Thôi đi, chú mày chỉ được cái tán nhảm, tù một gông có ngày. Thôi, bây giờ còn cái vụ này nữa, tao cần bàn với chú mày. Ngoài số tiền Nửa Tê ra, anh Hai Chi còn hứa sẽ dành cho mỗi Đảng ta ba ghé. Vậy thì chú mày nghĩ sao ?
Lỗ Túc trợn tròn mắt :
— Ủa, sao lại xuống thang cả ghé nữa thế này ? Bữa trước đàn em nghe nói những sáu kia mà ?
— Biết rồi, nhưng ngày hôm qua khác ngày hôm nay.
Tao cũng muốn đòi sáu lắm, nhưng không được, tao mới phải đem ra bàn với mày chứ ! Bây giờ có ba ghé, thì ưu tiên số một phải là tao.

(XEM TIẾP KỶ SAU)

NƠI MUA SẮM LÝ TƯỞNG CỦA CÁC GIỚI CÓ ĐỒNG LƯƠNG CỐ ĐỊNH :

SIÊU THỊ : **NGUYỄN - DU**
Đ.T. : 92.343

42, Chu Mạnh Trinh SAIGON

Hãy tìm cho được :

HÃNG VOPCO
Đ.T. : 23.884

CHUYÊN SẢN XUẤT :

- Giấy viết ký.
- Giấy đục lỗ I.B.M
- Giấy than.
- Giấy cuốn máy tính.
- Tập học sinh
- Ấn loát phom

40-42, Võ Tánh SAIGON

STÉVÉDORE — TRANSIT

NGUYỄN - VĂN - ĐIỀU
Nghị viên Hội Đồng Đô Thành Saigon
Đ.T. : 93.361

Bốc dỡ hàng tàu 73, Đoàn Như Hải
Khai Quan Thuế — Vận Tải SAIGON

TIN... ĐỘC

★ HOÀNG NHAM Thâu lượm

Đánh lớn giữa bốn Cảnh Sát và chủ gái điếm: 1 người hy sinh

• THẾ LÀ QUÂN TA ĐẠI THẮNG QUÂN... NHÀ THỜ—ÔNG PHÚ LÍT « ĐẠI THẮNG » LÃNH 30 THÁNG TỪ Ở.

• TIN THUỞNG (của báo ĐL)

SAIGON 16-03-70: Trong đêm 4-7-67 tại xã Tân Thuận Đông Nhà Bè đã xảy ra 1 cuộc đổ máu gây thiệt mạng cho 1 thường dân trong vùng khiến 4 cảnh sát viên Lê Văn Tiết, Nguyễn Văn Tam, Nguyễn Hữu Ngọc và Đinh Bình An bị điều tra truy tố ra Tòa Đại Hình về tội cố sát Nguyễn Văn Thâm và đồng lõa. Nội vụ như sau:

Vào đêm nói trên, cả 4 bị can sau 1 chiều ăn nhậu say sưa liền rủ nhau đi tìm gái chơi bời. Qua 1 đường «duyet binh» mấy xóm không tìm được nhà nào có đủ số «chị em ta» đón tiếp, nên cả bọn kéo nhau đập cửa nhà ông Thâm và

yên chí nơi đây sẽ đầy đủ cho họ... là lột!

Nhưng ông Thâm đã khước từ khéo làm cho cả bọn nổi nóng gây gỗ. Thế là cuộc thù sức diễn ra giữa khách làng chơi và chủ hoa.

Bị ma men ám ảnh, 4 Cảnh Sát sau 1 hồi chống đỡ đã bị loại ra khỏi vòng chiến. Trước khi rút lui quân ta mở đường máu.

— Ông Lê Văn Tiết rút « chó lửa » mang theo trong người « pho » luôn mấy phát làm cho chủ nhà Nguyễn Văn Thâm lãnh đủ. Thế là quân ta đại thắng quân nhà thờ?

Các Luật Sư Lê Tất Hào và Nguyễn Văn Quý bênh vực cho các bị can đã lập luận, đây là một vụ xô xát mà chẳng may có người thiệt mạng đề yêu cầu Tòa khoan hồng cho 1 ít bói y chỉ tự vệ. Còn các bị can kia thì hoàn toàn đã bỏ chạy rồi mới có tiếng súng nổ nên

Sở thống kê sẽ được cải danh là «Sở...NângBi»

SÈ GHÈNH.— Theo tin các báo, sau khi TT Thiệu « thả ba lông » về vụ tăng hối xuất đồng đô lưa đô, giá cả các chợ đã đua nhau leo thang: Dầu ăn tăng từ 600đ, 1 thùng lên đến 750đ. Thịt ba rọi 250đ, lên 320đ; mỡ 200đ, lên 300đ; Hành tây 38đ, 1 ký lên 50đ. Đại để giá thịt heo đã tăng 50%.

Không thấy nói tới giá cả có leo thang hay không. Có lẽ tại phu nhân Thủ Tướng bảo rằng « giá như thế còn rẻ chán » nên giá cả không dám tăng, sợ làm phiền lòng phu nhân Thủ Tướng.

Trong khi đó, theo tin của cơ quan bán tin nhà nước— cơ quan này dựa vào tin của ông thống kê— giá hàng hóa chỉ tăng... đôi chút.

Mặc dù cơ quan thống kê do nhà nước trả lương, những việc thống kê đã có tính cách máy móc, nên cần sự khách quan, trung thực. Nay thực tế giá hàng hóa leo thang từ 50 tới 100%, mà số thống kê lại bảo chỉ tăng đôi chút.

Như vậy là số này có tính thần tuyên truyền. Đáng được cải biến thành « sở... nâng Bi » nhà nước.

Luật Sư xin tha bổng họ.

Tòa nghị án ra đã cải tội danh ra cố ý đã thương nhân thương trí mạng đề phạt Lê Văn Tiết 30 tháng tù ở và tha bổng 3 bị can đồng lõa.

Bọn con Ông luôn luôn quý mến và kính trọng quý vị phú lít nên chỉ thường nguyên văn tin trên chứ không dám có ý kiến.

DANH XUNG UBTĐ / BC Sẽ được cải lại thành « Liên ủy ban tranh...đớp »

SÈ GHÈNH.— Sau khi đã « chiến thắng về vang » bằng cách xin được nhà nước tái lập chế độ bông giấy kiểu mới, UBTĐ Báo chí tự coi như nhiệm vụ cao đẹp của mình đã hoàn tất.

Bây giờ đề cho cuộc « chia phần » được tốt đẹp, UBTĐ sẽ đổi danh xưng và thu hẹp nhiệm vụ 1 Đại hội được triệu tập ngày 18-3 để bàn việc chia bông giấy.

Hiện chưa biết danh xưng mới của UBTĐ/BC có thể được cải là... « UB Liên Hiệp Nhà Nước Báo Chí Tranh Đấu chia phần ăn ».

Nhưng một nhân vật có uy tín trong làng báo cho

ĐÃ CÓ BẠN

ĐÌNH GIÓ HỦ

* Nguyên bản WUTHERING HEIGHTS (tức LES HAUTS DES HURLEVENTS) của Nữ văn sĩ EMILY BRONTE.

* Bản phóng tác tiếng Việt của HOÀNG HẢI THỦY. CHIẾU DƯƠNG ấn hành 2 tập 700 trang in rất đẹp.

CẢ NƯỚC ĐÓN ĐỌC :

HÈM CHUÔNG BÒ

Tác phẩm thứ 14 của HÙNG PHONG. Phát hành thượng tuần 4-1970.

ĐÔNG NAM ÁN QUÁN

349/126, Lê Đại Hành Phú Thọ

MỘT KÝ CÁ CHỈ CÓ... 2 BỚP GIÁ NHƯ THẾ CÒN... QUÁ RẺ BAO GIỜ 2000đ. 1 KÝ CÁ THÌ MỚI LÀ ĐẮT.

SÈ GHÈNH. Trong một lễ kỷ niệm Hai Bà Trưng năm nay, phu nhân Thủ Tướng Khiêm đã tuyên bố với báo chí nhiều điều lạ lắm.

Điều tuyên bố thứ nhất là: Bà Thủ Tướng cũng có đi chợ. Chuyện này lạ lắm. Đàn bà mà lại cũng có... đi chợ. Từ trước cứ tưởng chỉ có đàn ông đi chợ.

Điều lạ thứ hai là: Bà Thủ Tướng biết rằng giá 1 ký cá từ « 1 trăm mấy tới 200đ ». O... hay nhỉ! Cứ tưởng, cứ tưởng chỉ dân đen mới biết giá chợ búa, chứ bà lớn mà cũng biết thì đúng là chuyện khó tin mà có thật.

Điều lạ thứ ba là: Theo bà Thủ Tướng, giá cá như thế là còn rẻ, như thế mà các vợ quân nhân công chức cứ kêu toáng lên là giá chợ búa đắt đỏ. Giá cá chỉ có... 200đ 1 ký, lương của một công chức hạng

bét, hay của 1 anh lính dờ dèm cùi bắp cũng đã đủ sức mua tới 20 ký cá, thì giá cá đâu có đắt. Bao giờ 2000đ 1 ký cá thì mới là đắt.

Kêu đắt đỏ là bậy. Chả trách trời không cho làm vợ ông lớn.

Tại Thần Kinh Căng Thẳng Cần Đòi Ít Đô La

SÈ GHÈNH.— Theo tin báo CL, ông nghị sĩ Đỗ Quang Giai, vừa đệ đơn lên ông Chủ tịch Thượng Viện, đề xin dân vợ con đi Thái Lan ít bữa để xả hơi. Vì « trong những ngày dồn dập vừa qua, thần kinh bị căng thẳng ».

Người ta được biết ông Giai vốn là cựu « xếp công tấp » của hãng xuất nhập cảng con Rùa Vàng. Những con số chỉ chít trong các sổ kế toán chưa bao giờ làm cho thần kinh ông Giai căng thẳng.

Thế mà nay thần kinh ông lại bỗng bị căng thẳng vì « những ngày dồn dập », nên dự luận nghi ngờ phải có một lý do gì ghê gớm lắm.

Nhất là « thần kinh ông bị căng thẳng », đến cả vợ con ông cũng cần phải đi Thái Lan xả hơi, thì đủ biết.

Theo nguồn tin thông thạo, thì đề cho thần kinh bớt căng thẳng mau lẹ, ông Giai cần phải đổi gấp một số mỹ kim với hối xuất hiện tại để mai một hồi xuất đi la tăng, ông sẽ bán ra. Có như thế ông mới mau bình phục để tiếp tục tranh đấu cho dân.

dùng để dưỡng quân, trú quân và điềm xuất phát.

Tuy nhiên, vì cuộc vùng dậy của dân Miền đã có một lúc đi quá tròn, khi mà nhiều đám người Miền lung đánh Việt kiều, đốt phá cướp bóc nhà cửa và nhà thờ của đồng bào Việt ở NV.

Trước sự việc đó, nhà nước Anamta đã giữ thái độ « thinh thinh như thật nẫu đồng ». Người ta có cảm tưởng Nhà Nước Anamta coi đám Việt Kiều bên NV là CS cả.

Cơ quan tuyên truyền của Nhà Nước làm việc kiểu này thì đúng là... hết thuốc chữa. Bọn Con Ong muốn một việc gì để giúp đỡ và an ủi các đồng bào anamta bên NV, người nhà nước không chịu làm trước, nên bọn C.O chả biết cách nào thực hiện ý muốn của mình.

Đành cầu nguyện: « Xin ơn trên phù hộ cho Việt Kiều ở Cam Bốt. Amen ».

C.O.

LỘN MỀ

PHÂN HÓA

Trong bữa tiệc do báo Tin Sáng khoản đãi, Thượng Tọa Pháp Lan có nói rằng « những nhận định của Tướng Big Minh về sự phân hóa tôn giáo do các chính quyền trước đây cũng như do thế lực ngoại bang, điều đó hiển nhiên đã xảy ra ở các tôn giáo có tinh thần sống chết với quốc gia dân tộc ».

Nói tới tôn giáo bị phân hóa, hiển nhiên nhất là khối PGVNTN. Vì hiện nay có những hai Giáo Hội PGVN thống nhất. Hai giáo hội này đang kinh chống nhau.

Ở Anamta có nhiều tôn giáo. Nhưng chưa có tôn giáo nào có tới những hai giáo hội « ăng ti » nhau như vậy.

Cứ theo như lời TT Pháp Lan « sự phân hóa hiển nhiên đã xảy ra ở các tôn giáo có tinh thần sống chết với QG Dân tộc ». Suy ra, sẽ hiểu rằng tôn giáo nào ở Anamta không bị phân hóa, không có 2 giáo hội Thống nhất « ăng ti » nhau, thì là tôn giáo đó không có tinh thần sống chết với QGDT.

Lại lý luận theo phương pháp suy diễn thì tôn giáo nào muốn được tiếng là có tinh thần sống chết với QG DT cần phải bị phân hóa và phải có 2 giáo hội thống nhất. Khó thật!

NOC ĐOC

Nhận xét về cái gọi là « độc tài sáng suốt » của ông phụ tá Trần văn Ân

Sáng ngày chủ nhật 15-3 vừa qua, phong trào trí thức Công Giáo VN (Pax Romana VN) đã tổ chức một buổi hội thảo về vấn đề «Việt Nam trước vận hội mới».

Thuyết trình viên của cuộc hội thảo là ông Trần văn Ân phụ tá chính trị và văn hóa của T.T. Thiệu.

Ông Ân trước kia là cố vấn của Bảy Viễn, chúa đảng Bình Xuyên. Bị chế độ Ngô Đình Diệm bắt bỏ tù và kết án tử hình, phải đày đi Côn Đảo, được về đất liền sau đảo chánh 1963.

Là một phụ tá chính trị của T.T. Thiệu nên quan điểm chính trị của ông Ân cần được chú ý.

MỘT

Mở đầu, ông Ân nói rằng «VN đang bị khủng hoảng lãnh đạo ở mọi cấp, phân hóa trong các tầng lớp dân chủ, và xã hội thì vô tổ chức. Vậy phải có một chính quyền mạnh và một khối nhân dân mạnh. Một số «nguy tri thức đang gạt gẫm dư luận bằng chiêu bài trung lập để định «làm anh hùng vào giờ chót». Nếu có đại diện đích thực của quần chúng và chiếm đa số tại Quốc Hội, thì chắc chắn họ sẽ được Tổng Thống trao lại việc lập chính phủ, đó mới chính là «chính phủ có căn bản rộng rãi».

Đồng ý với ông Ân rằng nước ta đang khủng hoảng lãnh đạo, và cần có một chính phủ mạnh. Nhưng làm thế nào để chính phủ mạnh. Theo sự hiểu biết thông thường, thì chính phủ mạnh là hành động nhất trí, có đường lối lãnh đạo từ trên xuống, và mệnh lệnh từ trung ương được chấp hành một cách nghiêm chỉnh và khôn ngoan. Mạnh không phải là làm càn, là bất chấp hiến pháp và luật pháp. Mạnh không phải là «mạnh ai người ấy làm». Mạnh bạt mạng như vậy tức là yếu. Với tư cách là một Phụ Tá Chánh Trị ngang hàng Tổng Trưởng, mong ông Ân thử nhìn vào Chánh quyền hiện tại xem có mạnh như ông mong mỏi không. Ông Lâm nói một đàng ông Đan nói một nẻo. Ông Ngọc tăng thuế rồi rút thuế, như vậy là mạnh?

Tuy nhiên, có thể đồng ý với ông Ân ở điểm: phải có đa số được dân tin nhiệm tại quốc hội, như thế mới gọi là «có căn bản rộng rãi».

HAI

Ông Ân đồng ý với T. T

Thiệu ở chỗ «cứu nước là luật tối thượng» và nói thêm trước vận hội mới, ngời đời chính quyền và quân đội chống cộng là tiêu cực. Bàn suông và chỉ trích vô ý thức là phản động. Vậy giờ này phải hành động ráo riết.

Là Phụ Tá Chính Trị của T.T., đồng ý với T.T. là điều dĩ nhiên. Cứu nước là luật tối thượng, đúng lắm. Nhưng nhiệm vụ cứu nước không phải của một người. Nếu ai cũng ý vào hai chữ «cứu nước» rồi muốn làm gì thì làm, bất chấp luật pháp, thì như thế là phản quốc chứ không phải cứu nước. Ví dụ một tình trường thấy một phần tử có hại, mà không có bằng chứng buộc tội, bèn bắt bớ, bảo rằng làm như vậy để cứu nước. Chánh quyền Trung Ương bắt dân đóng thuế phi pháp, cũng bảo là để cứu nước nhưng các việc làm trên gây phần uất trong dân chúng, làm dân mất tin tưởng, thế là «cứu nước» hay «phá nước»?

Hơn nữa quan niệm «cứu nước là luật tối thượng» còn có nhiều nguy hiểm khác. Bởi một khi người cầm quyền chấp nhận như vậy, thì những phần tử đối lập, hoặc tay sai của địch cũng có thể hô hào lật đổ chánh phủ bằng những phương cách bất hợp pháp, vì họ cho rằng làm như vậy là để cứu nước.

BA

Ông Ân nói rằng «Cộng sản sai lầm và đã man nhưng đã có một lý thuyết. Tuy ta vẫn coi con người là trọng tâm nhưng chưa có lý thuyết vẫn mò mẫm rất nhiều từ Cách mạng 1963 đến nay nên không thể nào tránh được sự vấp vúi và phải chịu ảnh hưởng nhiều từ bên ngoài».

Ông Ân đã nói lên một sự thật. Đó là một sự thật đau lòng, nhất là khi một người phụ tá chính trị của T. T. nói ra như vậy. Đã mò mẫm 7 năm rồi, quý vị còn định «mò mẫm đến bao giờ mới để ra được một lý thuyết»?

BỐN

Theo ông Ân về vấn đề đoàn kết, thì: «Đại đoàn kết là một danh từ hảo». Phải tiêu đoàn kết từng nhóm đã. Nói đa số để mà nghe chơi thôi. Chứ luôn luôn là phải thiểu số lãnh đạo. Không đòi dân chúng hy sinh mà chỉ mong gây được cái khí thế mạnh mẽ. Trong hoàn cảnh hiện nay phải độc tài, và tôi

chấp nhận sự độc tài, sáng suốt. Bất mãn phải dẹp qua một bên».

Trong khi cả nước, từ Tổng Thống trở xuống đều hô hào «đại đoàn kết». Nhà Nước còn có cái «chính sách đại đoàn kết», thế mà ông Phụ tá bảo «đoàn kết chỉ là một danh từ hảo». Nhất ông rồi đấy. Rất tiếc là ông Phụ tá đã làm lẫn đa số với lãnh đạo. Đồng ý lãnh đạo bao giờ cũng chỉ là thiểu số. Nhưng cái thiểu số lãnh đạo phải đưa vào một cái thế mạnh là đa số, chứ không phải cả cái đa số trực tiếp nắm quyền lãnh đạo. Đa số là một nguyên tắc căn bản trong sinh hoạt dân chủ, thế mà ông bảo «mọi đa số chỉ để nghe chơi».

Ông Ân còn chấp nhận độc tài. Cái thứ độc tài mà ông gọi là sáng suốt. Ông vẫn bảo vì chống độc tài Ngô Đình Diệm nên phải đi tù, bây giờ lại chấp nhận

độc tài sáng suốt. Thế nào là độc tài sáng suốt? Phải chăng độc tài sáng suốt là thứ độc tài mà mình có dính phần trong đó?

NĂM

Ông Ân than rằng: «... cảnh nát nước như thế này mà nói dân chủ thì ngược đời lắm».

Tổng Thống Thiệu ứng cử với mục tiêu «xây dựng dân chủ», rồi bây giờ ông Phụ Tá Chính trị của Tổng Thống than rằng lúc này mà nói dân chủ thì ngược đời lắm. Câu này cũng mỉa mai như trong khi hô hào «dân chủ pháp trị», «thượng tôn luật pháp» v.v... thì một quan năm Chánh Thâm vô bòn trước tòa, cấm bị can không được nói đến... hiến pháp!

Trong một nước dân chủ, mọi người dân cũng tham gia gánh vác việc nước. Trong cảnh nát nước càng cần có dân chủ để san sẻ cái gánh nặng trách nhiệm cho toàn dân. Không chấp nhận dân chủ, phải chăng có người muốn «độc quyền yêu nước»?

SÁU

Về cuộc bầu cử bán phần Nghị sĩ sắp tới. Ông Ân tiết lộ: «Mặt Trận Quốc Gia Dân Chủ Xã Hội sẽ đưa ra ba liên danh ứng cử vào Thượng Viện. Các tôn giáo mà không đưa người ra làm chính trị, thì các đảng phái không đại diện ai hết. Các Tôn Giáo nên đưa các liên danh ra cho Tổng Thống Thiệu biết».

Cái «Mặt Trận» Q.G.D.C. X.H. do Tổng Thống lãnh

đạo, lúc đầu có 6 đảng, bây giờ còn 5. Đó là một biện minh của đảng phái. Ông Ân vừa bảo Mặt Trận sẽ đưa ra 3 liên danh ứng cử, rồi lại bảo các đảng phái không đại diện cho ai để ứng cử. Đại diện cho Đức Trần Hưng Đạo chắc?

BẢY

Về vấn đề tham nhũng, ông Ân nói: «Xã hội từ 1945» đến nay đã gây ra tham nhũng. Làm sao để tìm được một thiểu số lãnh đạo gây phong trào lời cuốn dân chúng. Ta là người thời loạn, phải sống với triết lý của thời loạn. Phải đưa một thiểu số mạnh lên thì mới quét sạch được».

Đồng ý với ông Ân, là cần phải có một thiểu số mạnh, mới quét sạch được tham nhũng. Nhưng lỡ cái thiểu số mạnh đó cũng tham nhũng mạnh thì sao? Ví dụ đứng đầu cái thiểu số mạnh đó là ông Bảy Viễn, người mà ông Ân đã từng làm cố vấn, thì liệu có quét sạch được tham nhũng không?

TAM

Cuối cùng, Phụ Tá Chánh Trị của Tổng Thống đã hướng về tòa Bạch Ốc mà kết luận: «Ta cần phải giúp Nixon chống lại bọn Fulbright, Humphrey và Hariman. Phải nương nhau mới sống được. Nếu không sẽ mất nước, mất mạng ta và mạng con cháu ta nữa».

Đề bù lại, T.T. Nixon sẽ giúp T.T. Thiệu chống lại bọn nào, để có lợi cho nước Mỹ và con cháu ông Nixon?

Gãi háng

«Ngồi rù गई háng dài lần lần»
(Thơ Trần Văn Hưng)

ĐỐI LẬP

Trên báo Xây Dựng đề ngày 14-3-70, ông Thiên Hồ có viết một mẩu như sau: «Làm T.H nhớ lại gương mặt cụ Nghị Trần văn Đôn hôm biểu quyết dự án luật Người cày có ruộng ở Thượng Viện».

Suốt cả buổi họp, Cụ Đôn ngồi ru tư, mắt nhìn xa xôi, như đang bận nghĩ đến một chuyện gì lung lăm. — Có kẻ xấu mồm kêu là ngồi cú xụ — T.H nhìn Cụ, quả thấy thêm một người Việt cô đơn nữa.

Hôm nọ nghe Tổng Thống Thiệu nói ông chấp nhận đối lập, ai vì nước vì dân vào Phú đầu rồng chứ ông, ông cũng sẵn sàng nghe. Có người hôm ấy đã ngỏ lời với Tổng Thống: sao không mời Cụ Nghị Đôn vào cho màn cái phát thảo luật đối lập xem. Biết đâu trong người mới «kẻ thù» của ta lại chẳng nằm sẵn một kẻ thân với ta?

Chẳng biết từ đó, T.T. Thiệu đã mời Cụ Nghị Đôn vào thảo luận đối lập lần nào chưa. Dù sao, dù bất cứ với ai, không chấp nhận đối thoại chỉ có thiệt lớn cho Đất Nước.

T.H càng thấy tiếc, nhất là sau khi chứng kiến cái vụ thảo luận về dự luật «Người cày có ruộng» ở TV. Sau khi phân đối om xòm, khối Dân tộc nhất loạt phải đi ra, không thêm ở lại biểu quyết. Ấy chính nhờ có cái sự ra đi hết 15 ông đối lập, mà TV còn lại 32 cụ. Và dự luật đã được thông qua luôn với quá hạn là 17 ông. Chứ nếu hôm ấy đối lập mà cứ ngồi lại thì TV còn 47, lấy được quá bán là 24 đầu phải chuyện chơi. Mà nếu ngồi lại dùng xảo thuật chống đối cù nhậy như thời thường của cái sự đối lập phá bình ở nghị trường

thì sức mấy mà ở T.V... Người cày có đã được ruộng sớm thế!

Cái sự chống đối rồi đồng loạt đi ra đề TV thông qua được ngon ơ như vậy, phải chăng là kết quả của một đối lập suy tư?

Đối lập quả có 1 nghìn lẻ một kiểu thật!

Dù ngu dốt như Gãi Sĩ cũng biết ngay rằng ông Thiên Hồ muốn chửi ông Đôn là «đối lập cò mồi». Không hiểu NS Đôn có hiểu như vậy không. Tại Nghị Trường, kẻ vắng mặt là người thiệt thòi. Mỗi lá phiếu đắt giá lắm chứ bỏ đờn sao. Cho nên, theo cái luật chơi căn bản tại nghị trường, vắng mặt lúc nào thì vắng, khi biểu quyết cần có mặt đồng đủ, nhất là những người làm nghề đối lập.

Đối lập mà bỏ phòng họp ra ngoài khi biểu quyết về một đạo luật mình phản đối, là dạn cổ cho người khác xơi ngon. Chỉ nên bỏ ra ngoài khi cái sự bỏ đi của mình có thể làm trở ngại cuộc biểu quyết (thiểu túc số chẳng hạn). Nếu không cần có mặt để bỏ phiếu chống!

Tiếc thay, cả khối Dân Tộc Thượng Viện lẫn khối Xã Hội Hạ Viện cùng kịch liệt chống lại luật «Người cày có ruộng», và cũng bỏ ra ngoài khi biểu quyết, nên tại cả Thượng Hạ viện, dự luật đã «lọt» một cách dễ dàng.

Đối lập như vậy, một là không biết luật chơi ở nghị trường, hai là đối lập cò mồi, làm lợi cho hành pháp mà tránh được cái tiếng thân dân quyền. Trong cả hai cách đối lập ấy, đều không người được.

Cả kẻ dè nông

LỜI HỨA

Từ ngày phụ trách mục này, tôi cũng đã nhận được ít nhất gần một trăm lá thư của các bạn thương phế binh. Tất cả những lá thư đó, đều than thân, trách phận. Và thường oán trách về những lời hứa của Nhà Nước. Khi các anh đã mang thân ra chiến trường, lúc trở về không còn nguyên vẹn, gửi lại chiến trường một phần thân thể, các anh mới thật đáng là những người đã thực hành đúng nghĩa hai chữ hy sinh.

Gần đây, một cuộc chiến tuy nhỏ, nhưng tầm quan trọng thật lớn, vừa xảy ra tại đòng Nguyễn Thông. Một nhóm thương phế binh đã chiếm đất, dựng lên những căn lều để làm nơi trú ngụ. Nhưng người Nhà Nước đã tới dẹp bỏ. Rồi một vụ xung đột xảy ra, giữa quân ta và các người thương phế binh. Quân ta đã rút lui, để lại trên đường nhiều vết máu. Vũ khí tịch thu của địch là một cái búa và năm con dao. Hiện nay, cuộc chiến đã tạm yên và sẽ kết thúc bằng một vụ hòa đàm. Nghe đâu hai bên đã dàn xếp một cách tương đối ôn hòa.

Tôi không muốn đi sâu vào chi tiết, để tìm những lý do nào khác, hay là phân xử xem bên nào phải, bên nào trái. Việc đó, là việc của luật pháp. Tôi chỉ muốn nói về vấn đề con người. Sự ngược đãi, hay để cho vụ xung đột xảy ra, đó là một điều đáng tiếc. Những người Nhà Nước khi phải thi hành nhiệm vụ, đã phải lắc đầu thờ dài: họ và vợ con họ, chiến đấu thật anh dũng. Chắc là khi ở chiến trường đánh nhau với Cộng Sản họ cũng anh dũng như vậy.

Tôi không hiểu đây là một lời khen ngợi hay mỉa mai. Vì tôi không được nhìn thấy bộ mặt của người thốt ra câu đó. Có nhiều khi, cùng một câu nói, có thể có một nghĩa này hay một nghĩa khác, tùy theo nét mặt, tùy theo giọng nói của người nói chuyện. Thôi thì tôi cũng cho rằng đó là một lời khen ngợi.

Mà tất nhiên, những người thương phế binh, phải là những người anh dũng; vì đứng đối diện với kẻ thù; súng đạn phải bay tới từ phía đối đầu. Có những người trên đất nước Giao Chỉ này. Sinh ra trong chiến tranh, trưởng thành trong chiến tranh, mà thật sự, chưa biết thế nào là chiến tranh. Những người đó không nên có thể nói là không có quyền mỉa mai hay chế nhạo một ai.

Đã có vài ba lần, tôi đi qua đường Tô Hiến Thành, nơi có một cơ quan quản trị nào đó, phụ trách việc phát tiền trợ cấp tàn phế cho các thương phế binh mỗi tháng. Tôi đã nhìn thấy những hình dáng kèn càng, chiếm một chỗ đứng dưới bóng mặt trời. Xe lăn, nạng gỗ chen lẫn nhau trước một khung cửa nhỏ xíu dùng để làm nơi phát ngân. Muốn lãnh tiền, phải qua rất nhiều cửa. Ai cũng muốn vào trước, nên cảnh hỗn độn, bắt buộc phải xảy ra. Những anh thương phế binh, thường thường ra ít nhất phải có một người phụ tá, để đẩy xe, nâng đỡ mỗi lần di chuyển. Phải biểu diễn chữ ký đến ba lần. Có nhiều anh cụt mắt cả bàn tay, nên sự ký tên rất là khó nhọc. Ông phát ngân đã nhiều lần, không giữ được bình tĩnh, buông ra

những lời không đẹp. Ấy thế là lại có một màn đấu khẩu và cửa đóng sập xuống. Lại phải đi một đường nài nỉ, con cá nó sống vì nước... Đòng tiền ấy không thể thiếu, vì là thuốc của anh, cơm của chị và sữa của lũ con. Tôi có cảm tưởng như người thương phế binh đã lãnh một số tiền được trả cho máu và nước mắt.

Tôi nghĩ rằng, xã hội chúng ta, kể cả những người nhà nước, cần phải nhin nhục nhiều lắm, đối với những người thiếu đi một phần cơ thể này. Tôi còn nhớ, thuở nhỏ, đã học một bài học thuộc lòng, trong cuốn « Tâm hồn cao thượng » nói về những kẻ mù. Câu kết của bài đó tôi còn nhớ.

— Những kẻ sinh ra mù sần, thì nỗi khổ cũng giảm đi được đôi chút, vì hẳn không biết nhiều về thứ mà hẳn thiếu thốn. Còn về phần những kẻ mới mù vài tháng nay, chúng còn ghi gó và hiểu biết những điều gì mà hẳn mới mất. Có một kẻ mù đã thốt ra một câu mà ai nghe cũng phải cảm động: Lạy trời cho tôi được mở mắt một phút thôi, để tôi nhìn lại mặt mẹ tôi, mà tôi quên mất rồi.

Khi nhìn tới thân hình còn « nguyên con » của mình, tôi mới thấy là Tạo Hóa đã biệt đãi tôi. Những người thương phế binh trước đây, cũng có những thân hình như tôi, như anh tất cả mọi người. Chỉ mới « xin phép đi vắng » có một vài bộ phận trong những lúc rất gần đây. Những người ấy phải được tôn lên làm thần tượng để thờ phụng, để chiêm ngưỡng. Tôi không hiểu rằng trước khi đi chiếm đất ở đòng Nguyễn Thông các bạn thương phế binh của tôi đã trú ngụ ở đâu? Có một mái nhà nào cho các bạn của tôi không?

Tôi gạt bỏ ra ngoài những ý nghĩ xấu. Có nhiều kẻ, đã kể xấu về các anh, nói rằng các anh chỉ chiếm đất với mục đích là bán lại... Tôi không tin như thế. Mà rồi lại lăm lăm cảm nghĩ rằng, dù thế thì cũng đã sao. Tôi muốn gào thét lên cho mọi người cùng nghe: các anh có quyền!...

Trong lúc mà Bộ Chiêu Hồi được nâng lên hàng một Tổng Bộ thì Bộ Cựu Chiến Binh lại khiêm nhượng, tụt thang Bộ Quốc Phòng. Nhà nước chúng ta đã bắt buộc đường lối chính trị của dân anh cờ Hoa vĩ đại. Cui thường đồng minh và suy tôn đối phương. Những làng Chiêu Hồi đã được thành lập với đầy đủ tiện nghi. Dùng tiện nghi để trói buộc con người. Rồi đây, những tên hồi chánh viên, dù có muốn phản thù, nghĩ tới rừng sâu núi thẳm không có tiện nghi điện nước, phát thanh, phát hình, cũng không dám, mà có làm chắc là sẽ hồi chánh thêm một lần nữa. Vẫn cứ được tiếp đãi nồng hậu như thường. Lại còn cho một anh Hồi Chánh viên làm chức lớn, làm tới phụ tá Tổng Trưởng. Thật là quá ư chu đáo và vui vẻ cả làng.

Tôi đã được nói chuyện với nhiều anh thương phế binh, bạn của tôi. Những lời quá khích thì ôi thôi, đầy rẫy, dù mang chép lên hết tám trang báo này cũng không hết. Có một chú hồi chánh làm phụ tá Tổng trưởng, nhưng chẳng bao giờ lại xảy ra vụ một anh thương phế binh làm phụ tá cho Bộ Trưởng Cựu Chiến

Binh. Cái tên Làng Thương Phế Binh, nghe thật quá xa vời, trong lúc làng Chiêu Hồi đã mọc lên như những khiêu khích và túi hồ. Không thể chấp nhận được chuyện đó. Dù cho chính sách chiêu hồi có là quốc sách, thì cũng phải làm sao xoa dịu được nỗi âu lo cho cả một triệu người đang cầm súng và đang chiến đấu cho giang sơn, đất nước này.

Có nên tin ở lời hứa được nữa không? Những lời hứa hình như qua bao nhiêu lần phân xuất quân binh và kiệt ước, vẫn chưa bị đánh thuế. Nhưng sự chịu đựng của con người có hạn, nhất là con người không còn mang được hình thù con người.

Tôi đã đọc bài tường thuật về ngày lễ Hai Bà Trưng năm nay. Tôi xin trích ra đây một đoạn để bạn đọc thưởng lãm:

Bà Chủ tịch Hội Quà Phụ Tử Sĩ cho biết: Hội có mười sáu ngàn hội viên trên bốn vùng chiến thuật và riêng tại Saigon, có sáu ngàn, mà không được sự ủng hộ tích cực của bất cứ ai, trong cùng như ngoài chính quyền. Mỗi ngày phải tiếp trên ba trăm cô nhi quả phụ tại văn phòng bên Gia định, trong khi văn phòng phải đi mượn với giá mười lăm ngàn đồng mỗi tháng. Trước đây, Tổng Thống có hứa cho một ngàn máy may, nhưng không hiểu sao Tổng Thống đổi ý, chỉ cho tiền mặt dù mua mười máy may mà thôi.

Gian hàng của Hội Quà Phụ Tử Sĩ tại lầu Tòa Đô Chánh, đã nổi bật với hàng chữ « Phụ Tử, tông tử », và tất cả các bà trong ban chấp hành đã chờ đợi Tổng Thống phu nhân từ lúc đầu. Nhưng chẳng hiểu sao, Tổng Thống phu nhân không ghé đến, nên các bà đã tỏ vẻ tủi thân, buồn rầu...

Tôi chỉ đọc đến chỗ đó mà thấy lòng buồn vô cùng. Hiện nay, tôi là lính, tôi đang tin vào lời hứa của Nhà Nước, khi người đứng đầu cả nước đã hứa cho một ngàn cái máy may, rút cục chỉ được có mười cái. Lời hứa một ngàn chỉ còn giá trị có mười, tức là được có một phần trăm. Như vậy còn có thể tin tưởng vào đâu được nữa.

Những người vợ tử sĩ, đã nêu lên hàng chữ « phu tử, tông tử ». Nhưng buổi tối, trong chương trình Người dân muốn biết, của ông đẹp trai nhất nước, cô đào Kim Cương đã huênh hoang tuyên bố là tam tông, hiện nay đã lỗi thời rồi. Và cô ta đã than phiền là vì chiến tranh, nên cô đang thiếu kếp. Như vậy ngày lễ Hai Bà Trưng, có đáng kể cho những người phụ nữ đó lên trả lời những điều người dân muốn biết hay không?

Hôm nay, tôi viết về vấn đề thương phế binh và quà phụ tử sĩ, vì đầu tháng này, Quốc Hội sẽ định đoạt số phận của một triệu người lính đang phục vụ dưới cờ. Hãy giữ cho chúng tôi một chút lòng tin, dù chỉ là một lời hứa với một phần trăm sự thật. Từ trước tới nay, những người lính chúng tôi ăn nhiều bánh vẽ lắm rồi...

GÃ THÂM

NÓI LÁO MÀ CHƠI

★ Nói láo mà chơi, nghe láo chơi
Bồ Tùng Linh

ĐỒNG LOẠI

Bồ Tùng Linh, nhà văn cổ nổi tiếng của Trung Hoa, tác giả bộ Liêu Trai Chí Dị, tuy thường viết những chuyện về tình yêu giữa người và ma quỷ và linh hồn cây cỏ, cũng là một tác giả viết về nhân tình thế thái rất thâm thúy. Chính Bồ Tùng Linh đã nói rằng «Hại nhau không gì bằng đồng loại»

Trong chuyện ngắn này, họ Bồ kể chuyện có một anh học trò kia vì nghèo, vì còn đang đi học chưa đỗ đạt, chưa làm quan nên được gọi là hàn sĩ, một đêm ngủ nhờ trong một nhà kia. Nhà có một con hồ ly thành tinh. Đêm tới, hồ ly hiện hình nói chuyện cùng hàn sĩ. Hồ ly hỏi hàn sĩ sợ hãi gì nhất, hàn sĩ run lập cập đáp: «... sợ hồ ly nhất». Ma Hồ ben cười mà dậy rằng người mà sợ hồ là bậy, đúng ra, người nên sợ người, vì chỉ có người mới hại được người. Cũng như loài hồ chỉ sợ loài hồ chứ không sợ loài nào khác. Luận lý truyện ngắn của Bồ Tùng Linh vừa kể sơ lược trên đây là:

«Chỉ có đồng loại mới hại được nhau».

Gã Thâm thấy Bồ Tùng Linh đã nhận xét thật đúng, chứng minh là những chuyện đang xảy ra hiện nay. Ông Dân biểu Ngô Công Đức nhờ làm dân biểu nên vào được làng báo, ông ra nhật báo và viết chữ vung tí mọt. Bon làm báo nhà nghề có nhiều thăng thấy ông Đức hách sảng, bèn chửi lại ông, nhưng có lẽ vì bon làm báo nhà nghề không là đồng loại với ông Đức nên chửi không lại ông. Phải chờ đến đồng loại của ông là các ông dân biểu Phạm duy Tuệ, Dương Vy Long nhảy ra làm tờ báo SC, người ta mới thấy ông Ngô Công Đức bị chửi những vớ nặng.

Tờ SC đã xếp mặt ông Ngô Công Đức ngang hàng với cái... lá đa của em bé họ Kiều. Dưới đây là nguyên văn đoạn văn «đồng loại chửi nhau» ấy:

«Em bé họ Kiều vốn có cái lá đa lạ lắm. Đờ trên những rơ đầu ngón tay. Như thế là lá to, rất quý. Nay quý ông dân biểu chủ trương báo TS mang ra khai

thác thì rất ăn khứa, lời to. Ông Đức lại có tài khai thác món này. Ở Củ Chi, Bình Dương, lính Mỹ nào cũng biết tiếng ông...»

Khỏi cần «phụ đề Việt ngữ» gì hết, người kém thông minh hay ngây thơ đến đâu khi đọc đoạn văn chửi trên đây đăng trên tờ SC của cặp dân biểu Phan Duy Tuệ, Dương Vy Long cũng thấy ngay rằng hai ông này gọi ông bạn đồng viên của họ là... ma cô, chủ nhà thờ. Trước đây, khi ông Ngô Công Đức chửi nhau với bon làm báo nhà nghề, bon làm báo nhiều tên bị ông chửi đầu nhưng chưa tên nào dám gọi thẳng tên cúng cơm của ông và bảo ông làm nghề ma cô, chủ chửa.

Ông dân biểu Ngô Công Đức cũng theo đúng truyền thống chửi rửa hung hãn của ông, chửi đồng loại Phạm Duy Tuệ, Dương Vy Long nặng nề không kém. Đoạn chửi dưới đây được trích trên tờ TS:

«Ai lại không biết vụ lính sấm nhập Hạ Viện, ai lại không biết ông Phạm Di Tệ (anh chàng đi lại sự tề hại cho Hạ Viện và cho chế độ này) ngồi trong phòng với ông Ủy viên Chánh phủ để thảo kế hoạch bắt Trần Ngọc Châu. Còn ông chủ bút Dương Đuôi Rồng Nấm thì đứng điều khiển lính...»

Bạn viết báo chửi chính đã có thể dành thì giờ và tâm trí làm những việc cao đẹp hơn...

VĂNG BÚT

Vụ đồng loại chửi nhau hung dữ làm cho người đời phát tởm thứ hai xảy ra trong tuần vừa qua là vụ hội viên của cái gọi là hội Văn Bút chửi nhau đến... văng bút.

Hai ông Thanh Lăng và Phạm Việt Tuyên từ lâu năm rịt lấy những chức vụ chủ tịch, tổng thư ký cái Hội Văn Bút Giao Chi, bị em Hoàng Hương Trang si và bằng những câu nặng và bần như sau:

«Những đứa em mà mày nói đây là em nào, bởi ông nhiều mà chúng nó vẫn chưa tròn... Đến nay thì mặt nó đã nhăn như cái quần lính cô đầu... Từ hành đồng ngu xuẩn đó, hội viên có quyền coi chúng bay là những con chó ghê dơ dáy... Chúng mày nghe chưa? Một thằng thì thấy tu không ra thầy tu, đi đực không ra đi đực...»

Ồi Chúa ơi, ối Phật ơi... Hội viên gọi Chủ tịch với Tổng Thư Ký bằng... thẳng và chúng mày... Hội viên Văn Bút vì mặt chủ tịch Văn Bút Giao Chi như cái quần lính, không những chỉ quần lính không mà thôi, đã quần lính mà còn là... quần lính cô đầu nữa mới là gọi cảm chứ.

Đọc đoạn văn «đồng loại chửi nhau» của «nữ sĩ» Hoàng Hương Trang chửi «văn hữu» Thanh Lăng và Phạm Việt Tuyên đăng trong cái tuyên tập gọi là Đất Đứng, người ta phải bàng hoàng tự hỏi không hiểu đã có những gì xảy ra trong nội bộ cái gọi là Hội Pen Club Giao Chi để đến nỗi Chủ tịch và Tổng Thư Ký Pen bị chửi rửa ghê đến thế? Thật là rùng mình...

Trước đây, đã nhiều lần những người cầm đầu cái gọi là Pen Club Giao Chi bị báo chí chỉ trích. Nhưng người chỉ trích đều là những người ở ngoài cái hội rách mướp đó. Bi giờ em Hoàng Hương Trang lại là người có chân trong hội. Thế mới đau đớn và nhục nhã... Đường như nguyên nhân sự chửi rửa ghê dơ đổ vào mặt nhau này là vì... tranh đi. Chả là vì cái cơ sở Pen Club Giao Chi từ bao năm nay, có thể nói từ ngày nó được ông Bác sĩ Tuyên Giám Đốc sở Nghiên Cứu Chính Trị, khai sinh ra tới giờ, chỉ là một hội hữu danh vô thực. Hoạt động của hội là những con số không vĩ đại, những người nhảy vào nắm những chức Chủ tịch, Tổng Thư Ký của hội chỉ chờ Pen Club quốc tế tổ chức đại hội là để xách va ly xuất ngoại. Chỉ vì được có dịp xuất ngoại—như năm vừa rồi ông Phạm Việt Tuyên, một người chỉ nói được tiếng... Đức, đã nhân danh Pen Club đi dự hội nghị thường niên Pen Quốc Tế ở Pháp—nên người ta mới mười mấy năm khư khư lấy hội. Rất có thể là vì thấy số hội viên quá ít—cả hội chỉ có chừng 20 mạng mà trong số 20 mạng ấy lại có đến 21 mạng không viết lách gì cả, không bao giờ sờ đến cái bút, trừ những lúc cầm bút để ghi sổ quần áo đưa thợ giặt—nên các ông Phạm Việt Tuyên, Thanh Lăng đã trốn đại hội thêm một số người mới gia nhập. Trong số người mới này có thể có em Hoàng Hương Trang. Khi mới người ta nhào vô, tất nhiên có lời hứa hẹn sẽ có châu xuất ngoại nhân danh Pen Club. Nhưng đến khi có dịp xuất ngoại, lại những mặt cũ thay phiên nhau đi. Người được mới thấy mình bị lợi dụng, ức sồn, bèn chửi toáng lên... Mặt ông Chủ tịch và Tổng Thư Ký bèn được hội viên âu yếm ví với quần lính cô đầu.

Sau châu chửi rửa của em Hoàng Hương Trang kể thứ giả thấy rằng may ra thì Linh Mục Thanh Lăng còn có chút nhân phẩm, rút lui khỏi hội nhưng cái nhà ông Phạm Việt Tuyên thì... còn lâu mới bị xúc động túi hồ. Tờ báo Tự Do do ông Tuyên làm chủ nhiệm đã nghèo củ tỳ vì không ma nào thêm đọc, bây giờ nếu ông ta mất nốt cái hội Văn Bút, ông còn đào đâu ra được cơ hội tự nhận là nhà văn hóa nữa?

Với người như ông Tuyên, không còn dịp để tự nhận mình làm văn hóa, chắc ông... thì chết còn hơn.

GÃ THÂM

«Tổ» đi đến đâu?

Một đồng nghiệp nhật báo nọ mới ra lò hơn một tháng nay đã làm một công việc làng nhách là: kê khai những tên nhà giàu ôm bạc chuẩn ra nước ngoài!

Cho đến hôm nay, những khuôn mặt «đẹp giai» ấy cũng đã khá đông: nào là Cựu Thủ Tướng, cựu nọ, cựu kia, nào là được sĩ, Bác sĩ, nào là vua xẻ ba bánh, vua miền v.v... (nhưng cứ theo như các thành tích trên mặt báo thì mỗi người đều rất xứng đáng được suy tôn là Vua ăn cắp, Vua gian lận, Vua đầu cơ).

Với những số tiền vơ vét được ở trong xứ đem ra nước ngoài, những ông vua ăn cắp gian lận đầu cơ ấy đã làm cho dân Mít đói rách cũng được «thơm» lây! Họ đã ăn xài phá của không thua gì những ông Hoàng, những tỷ phú tay chơi quốc tế, họ đã tậu những tòa biệt thự lộng lẫy, những hãng xường đồ sộ trị giá hàng chục tỉ bạc. Nghĩa là nhờ có họ, dân chúng trên thế giới mới vỡ lẽ ra rằng mặc dù chiến tranh, dân xứ Mít cũng còn sướng chán, còn giàu chán, đờ nào bảo chiến tranh làm cho dân xứ này khổ «đều là bọn... nói láo ăn tiền!»

Vậy thì làm cái màn trưng bày các ông Vua «đẹp giai» ấy lên mặt báo có ích lợi gì?

Thông thường, mỗi khi triển lãm những bộ mặt «đẹp giai», dụng ý của những kẻ cầm bút là muốn các ông Nhà Nước, nhất là các ông Ngự Sử, hỏi thăm sức khỏe chúng dùm, và nếu có thể thì cắt đờ chúng đi cho bà con đỡ... buồn nôn.

Nhưng xem chừng mấy ông Vua Ăn cắp Vua

gian lận ôm tiền ra nước ngoài này, tên nào cũng có bùa lỏ ban hộ thân cả, nên chúng vẫn cứ trơ như đá vững như đồng, mặc dù ông Nhà Nước làm thỉnh; mặc nhiên công nhận báo chí «tổ» là đúng!

Nghĩa là chúng cứ việc tiếp tục, phê phờ ở ngoại quốc, trong khi tay sai của chúng ở trong nước tiếp tục công việc bòn rút xương tủy của dân Mít Giao Chi để chuyển ra ngoài cho chúng.

Không những thế, chủ nhân ông cái biệt thự 174 triệu quan Champs-Elysées lại mới vừa lù lù dẫn xác về nước, cũng chẳng thấy ai dám đụng đến cái lông chân. Thành thử báo chí «tổ» là quyền của báo chí, những trò ăn cắp gian lận vẫn cứ được coi là hợp pháp, Nhà Nước và các quan Ngự Sử chỉ đứng ngoài làm khán giả thưởng thức tài nghệ của cả đôi bên, cóc thêm xia vô bèn ăn hết. Hoan hô thái độ khách quan nghiêm miêng ăn tiền của Nhà Nước và các quan Ngự Sử. Cứ như thế mà tiền lên, đất nước này sẽ có cơ khảm khảm đến nơi đây!

Cụ linh mục Hồ văn Vui rõ thật lắm cảm khi than phiền: «Sẽ có nhiều hậu quả nghiêm trọng, nếu đại chúng cứ bị đóng góp quá mức, còn thiếu số nhà giàu cứ được ăn huệ!»

Ồ hay, nếu làm theo ý kiến của cụ, ban ân huệ cho dân chúng, bắt bọn nhà giàu đóng góp, rồi chúng hùn tiền nhau lại tìm cách lật đổ chính phủ thì sao? Chẳng thà cứ như thế này, chúng có com, mình cũng được chút cháo có phải hai bên cùng có lợi không?

Trở lại với việc triển lãm bọn nhà giàu chuẩn ra ngoại quốc phê phờ, nếu không nhân giúp cho các quan Ngự Sử hỏi thăm chúng, chắc hẳn đây là một trò «chỉ đường cho hươu chạy».

Hiện giờ còn thiếu gì những tên nhà giàu uớit cũng đang tấp tễnh gié chân chèo, nhưng còn ngập ngừng chưa dám, vì còn thiếu kinh nghiệm. Mấy ông nhà báo lại công khai truyền thụ tất cả những bí quyết của các bậc tiền bối đã đi trước và thành công,

bao nhiêu đường ngang ngõ tắt được rộng mở, tội gì các hươu còn lại chẳng hùa nhau chạy theo?

Một ông thất là lớn trước đây từng tuyên bố: «những thằng hèn nhất đó, cứ việc cho chúng đi hết đi, chẳng cần giữ chúng lại làm gì!» Phải đấy, cứ cho chúng chuẩn hết đi, và ôm tất cả tài sản của cái đi hết đi. Còn lại toàn những người quốc gia chúng ông, chúng ông chỉ cần đánh bằng củi chỏ, cùng lắm chúng ông nghe rờn ra cần, Cộng Sản cũng đủ chết thấy bà!

BỌN «LỎI» TRỐN LÍNH

Một số anh em quân nhân đến tòa soạn Con Ong chơi, nhân bàn tới chuyện bọn nhà giàu chuẩn ra nước ngoài, đã đưa một ý kiến mới toanh:

— Trong khi tội tôi đồ xương máu ở chiến trường tại «lỏi» nhà giàu vẫn tiếp tục được bọn tham nhũng đưa rước ra ngoại quốc sống phây phây đờ rồi ít năm nữa lại trở về làm những ông lớn. Chúng có làm ông gì cũng kệ cha chúng nó, nhưng đây là một mối lợi lớn, tại sao chính phủ không biết cách thu lấy mà cứ để cho bọn hạm bỏ vào túi không đáy của chúng?

Bọn nhà giàu sợ con chúng đi lính chết nên mới đưa ra ngoại quốc chứ gì. Được lắm, tài sản anh có bao nhiêu? Một trăm triệu ư, gút, anh đóng cho Nhà Nước 10 triệu đi một đứa con trai yêu quý của anh sẽ được công khai hiện ngang ra đi khỏi cần lên lút cho nó mệt. Một tỉ ư, bồng, mỗi đứa con của anh sẽ trị giá 100 triệu. Anh thương con anh hay anh thương tiền! Anh bỏ tiền ra, anh khỏi sợ mất con, mà dân của tôi đã phải đóng thuế nặng nề, tất cả cũng sướng. Còn nếu anh không chịu, anh cho con đi «ngâm», tôi sẽ làm ra một đạo luật tịch thu cả tài sản nhà anh, thế là anh chết cha anh!

Ý kiến này xét ra có hơi táo bạo, nhưng hợp tình hợp lý lắm đấy không biết ông Nhà Nước nghĩ sao?

CORNELL UNIVERSITY
JUL 23 1970
LIBRARY

PHÚ ĐỀ GIAO CHÍ

CÓ DÂN CHỦ KHÔNG

Du này vốn có thiện cảm với người trẻ tuổi Hồ Ngọc Nhuận lâu rồi. Thỉnh thoảng, ra hia Viên, gặp đồng nghiệp, nhất là em gái Lam Thiên Hương, Du này thường nói: « Anh có cảm tình với ông dù không quen biết. Nhuận, Anh thấy ông Nhuận trí thức lắm, chân trí thức chứ không phải là đáng tri thức. Khuôn mặt ông Nhuận đã toát ra cái gì gọi là trí thức rồi. Nói thế không phải là « hót » hay « ca ». Bọn Tư Trời Biển đừng ngộ nhận. Chúng ta đều trẻ và đều nông nổi. Sự nông nổi, đôi khi, hồng hét nhưng lịch sử thường thường rang rỡ nhờ nông nổi của tuổi trẻ. Tuổi trẻ không nông nổi, không vấp vấp sai lầm thì không đáng gọi là tuổi trẻ. Ta công nhận ta nhiều sai lầm vì ta ít toan tính trước khi hành động. Nhưng ta hành động với ta đầy nhiệt tình và chân thật trong mỗi hành động. Vậy thì, Du này hơi buồn khi đọc bài thuyết trình cá nhân của ông Hồ Ngọc Nhuận tại một buổi lễ lạc của Hội Liên Trường. Xét lại một tí, người trí thức Hồ Ngọc Nhuận! *Miền Nam không có dân chủ?* Du này không đồng ý với ông Nhuận. Có chứ. Chưa có dân chủ tuyệt đối thôi. Làm gì có tuyệt đối trên cõi đời này? Nếu không có dân chủ, Du này chắc ông Nhuận không thể thuyết trình đề võ đoán miền Nam không có dân chủ. Và bà Kiều Mộng Thu không thể bày tỏ công phần « Dân chủ chỉ nờ trên thép súng và dùi cui! *Miền Nam không chịu giải quyết chiến tranh?* Chiến tranh này không thể đơn phương giải quyết. Miền Nam thích hòa bình mà Miền Bắc cứ ngoan cố thì giải quyết sao được. Huống hồ, chiến trường miền Nam chỉ là toan tính của cường quốc. Giả dụ, hai miền Nam Bắc đứng trên tinh thần cộng đồng dân tộc giải quyết chiến tranh mà ông Cộng Sản hay ông Tư Bản các ông ấy lác đầu thì cũng khó giải quyết nổi. Cái thế nhược tiểu nó thế lương, khốn nạn như thế đó, ông Hồ Ngọc Nhuận chắc đư biết. Vậy chả nên quy trách nhiệm không giải quyết nổi chiến tranh cho riêng miền Nam. Du này không biết làm chính trị, không thích làm chính trị và kiến thức chính trị rất lem nhem. Bản chất của Du này, mãi mãi, chỉ là bản chất của một nhà văn viết truyện con nít và hồi tưởng kỷ niệm ấu thơ. Tuy vậy, nếu được nhà trí thức trẻ tuổi Hồ Ngọc Nhuận cho phép gặp đề bàn luận tí tí chính trị trong một quán nghèo có cà phê đắng, Du này sẽ hoan hỉ gặp ngay. Ít ra, nếu chính trị nó chả đi tới đâu, thì Du này cũng phở bày được vài ý nghĩ của một người trẻ tuổi hằng tin cậy ở một người trẻ tuổi.

Ông Hồ Ngọc Nhuận bằng lòng?

ĐỒNG KÍNH GỬI

Đạo này có phong trào... «đồng kính gửi», các cụ ạ! Uất ức chủ nhà ác ôn không cho mình đi coi cái lương thì thôi, còn tổng cổ mình đi, một em sên sẽ cậy người làm đơn tố cáo chủ nhân với cảnh sát «đồng kính gửi» Hạ, Thượng, Tối cao pháp viện, Giám sát viện và... báo chí! Mới đây, tòa án Phan Thiết xử vụ xâm nhập gia cư. Người bị trục khỏi cái vụ xâm phạm gia cư là người của Tổng Liên Đoàn Lao Công. Ấy thế là bèn không kháng án. Bèn cho tư pháp a la de. Đề đòi đình công... phản đối tòa án! Lại gần nhất là vụ hành hung, cãi cộ lời thôi giữa một ông nọ với ông kia. Vô phúc, ông kia là... công nhân. Ông ta bèn cùng với các công nhân khác ở sở ông ta làm kiến nghị tố cáo «đồng kính gửi» Thượng, Hạ, Tối cao pháp viện, Giám sát viện và... báo chí. Mẹ kiếp, cãi cộ nhau, đấm đá nhau thì thưa gửi ở cảnh sát. Rồi cảnh sát tư tòa. Rồi luật sư biện hộ. Rồi tòa phán xét. Bớ khi, bày trò «đồng kính gửi» Giám sát viện đề ăn cái giải rút à? Đạc diễn nào mà ngu thế? Định cứ cho thiên hạ cười chằng? Cụ Thiên Hồ báo Xây Dựng đọc xong cái kiến nghị đăng ở báo «phong trào ta», cụ đang ăn rựa mặn, bèn cười vung ra miếng thịt chó!

HẬU... TRANH ĐẤU

Sau ngày tranh đấu thành công, thắng lợi... một

minh, nhà nước bèn triệu tập các ông chủ báo để bàn nhiều vấn đề.

VẤN ĐỀ 1: Phát hành xé rào. Cứ theo quy chế báo chí thì không có điều khoản nào nói về sự xé rào cả. Quy chế chỉ phán rằng: Nhật báo nộp bản hai giờ sau mới được phát hành, báo định kỳ thì phát hành sau sáu tiếng nộp bản. Quy chế không nói gì thêm. Nhưng người làm báo phải hiểu là quy chế khuyến khích tự do cạnh tranh. Báo làm nhanh, làm hay sẽ ra sớm, bán trước và thu hút độc giả. Muốn vậy, báo sẽ trang bị máy móc tối tân, chủ báo phải thoát khỏi kỷ nguyên chạy báo bằng máy cọc cạch. Nói thí dụ báo Công Luận, 30 triệu máy móc mới toanh để không được ra sớm nhất mà tin tức nóng hổi nhất thì bỏ ra 30 triệu làm gì? Kỷ nguyên làm báo hôm nay là kỷ nguyên tối tân máy móc và tối tân luôn cả lề lối làm việc. Ai tối tân, nhanh lẹ, hay ho sẽ sống. Ai lem nhem sẽ chết. Nhưng một số các ông chủ nhật báo không thích áp dụng quy chế báo chí, cứ trối buộc mình vào một luật riêng của nhà nước bằng cách thiết tha yêu cầu nhà nước giám sát cho cái việc phát hành báo đúng giờ. Thế là, hôm qua vừa «đồng tây chay nhà nước» vừa tranh đấu ra rít, hôm nay lại «xin ông trọng tài giùm»!

Vấn đề 2: Nhà nước hân hoan trao quyền chia giấy cho báo chí. Báo chí van nài nhà nước năm quyền đó một tháng nữa. Nhà nước bảo giấy giờ có hạn, yêu cầu các báo tự rút đi. Nhà báo lão thành, tâm huyết Trần Tấn Quốc can đảm nói lên một thực trạng khai ăn gian của một số chủ báo và kêu gọi lương tâm của quý vị này, là tự ý khai đúng sự thật. Lương tâm đi vắng một loạt. Nhà nước xua tay từ chối. Báo chí van nài hết trơn. Không ông chủ nhật báo nào dám dơ tay đề cho lương tâm nói «Tôi tình nguyện rút xuống, tôi không ăn gian nói dối nữa». Ngó ý không tin ở lương tâm chủ báo, một nhà báo yêu cầu nhà nước đem thước và «cóm» đi đo, đi kiểm soát số báo in. Đó là ý kiến thâm nhà báo cười đau khổ. Nhà nước cười khoái trá. Cuối cùng, nhà nước tạm năm quyền phát giấy. Chờ đợi hội báo chí. Chưa chi báo định kỳ đã i eo mi li nhật báo. Và sẽ hứa hẹn cãi nhau như mổ bò.

Đó là thời kỳ hậu... tranh đấu. Ôi, những kẻ nhiệt tình như Thanh Chiêu sẽ ăn hạn, những người tâm huyết như bác Trần Tấn Quốc sẽ đau lòng. Bác Quốc kính mến, cháu chỉ muốn những người như bác làm nhật báo, còn thì chết hết hay trở về nghề chính của họ để báo chí sạch sẽ và bác có thể kêu gọi được lương tâm người cầm bút.

MỖI TUẦN MỘT TÂM THƯ

Biên-Hòa ngày 5 tháng 3 năm 1970

KÍNH GỬI tuần báo CON ONG

Đây là những lời thật thống thiết và bi ai của một ông cựu Quân-Nhân, đã giải ngũ, và hiện đang hành nghề chạy xe LAM ở Biên-Hòa, than van về hành vi của một thiếu số quý thầy Cảnh Sát mần phận sự ở bến xe Mới Biên Hòa.

Những chi tiết thì nhiều nhưng xin chỉ nói một vài việc như có Thầy Cảnh Sát đòi tiền *cho mượn bến xe*. Nghĩa là bắt riêng giới anh em xe Lam phải chung góp lại, để mỗi tháng chi cho Thầy vài ngàn xài chơi. Hách chưa?

Còn nếu tên nào mà dám ra mặt phản đối, phản đĩc thì có mà bán xe đòi nghề đi, chứ không thì bán cả quần áo vợ con đi cũng chưa chắc đủ tiền nộp phạt cho quý thầy

Vô phúc thay cho tên nào mà được quý thầy đề ý thì chỉ có nước về nhà nằm ngáp.

Và kẻ viết xin phụ đề: Thành tâm khẩn mong với chính quyền Tỉnh Biên Hòa nên có những biện pháp mạnh anh em xe Lam nhờ, và màu áo của Cảnh Sát mãi mãi đẹp.

Từ những số tôi, Con Ong sẽ dành riêng một miếng đất để «cây» những nỗi oan ức của độc giả khắp bốn vùng chiến thuật. Vậy độc giả, nếu bị bọn bang bạnh địa phương úm hay bắt nạt hay bắt địa, xin hãy viết về cho Con Ong. Con Ong sẽ vì bạn đọc mà xam mình đánh kẻ địa phương.

DU THẮN CHI cảm trong

HỘI THẢO LỚN

Sau khi nhân dân Cam bốt thức giấc sau một mê hoặc dài, vùng dậy đốt phá hai cái nhà sầm của Cộng Sản An nam tại Nam Vang thì một số trí thức vọng Cự buồn thối ruột. Đang ôm ấp những giải pháp trung lập, liên hiệp, nay nó đốt thiếu thì ăn nói làm sao mà kiểm chác. Bởi vậy, số trí thức này quyết định, chờ một đêm có gió lơn mưa sẽ nhảy vào Tòa Đại Sứ Cao Miên ở đường Lê văn Duyệt làm một phát hội thảo lớn. Đề tài của cuộc hội thảo, chắc chắn, sẽ là:

NHÂN DÂN HỒ NAI ĐÃ CHỦ TRƯỞNG CHỐNG CỘNG TẠI CAO MIÊN CHỨ CÓC PHẢI DÂN CÂM BU CHIA

Như vậy, sẽ có mặt ông nghị sĩ Nguyễn Gia Hiến. Hình như luật sư Trần Ngọc Liêng từ chối thuyết trình. Nhà văn Hùng Phong, Ký giả cạo trọc đầu, sẽ mang tác phẩm HÈM CHUÔNG BÒ tới để tặng các hội thảo viên đề phòng anh nào bị vô thì mang theo HÈM CHUÔNG BÒ mà đọc cho đỡ buồn và thấy thân phận mình sẽ giống bò bị vắt hết sữa khi đã khản cổ hoan hô Cộng Sản.

Phái viên Con Ong sẽ có mặt trong cuộc hội thảo này. Đón coi bài tường thuật ở số báo tới.

DỊ ĐOAN

Người An Nam ta có thói quen hay tin dị đoan. Chuyện gì cũng cho là có cái hên cái sui trong đó, thậm chí đến việc sinh con đẻ cái cũng vậy. Người này cho là đẻ con ra thì khá, làm gì cũng gặp may, kẻ khác cho là đẻ nó ra là lặn đạn gặp đủ mọi thứ trắc trở.

Cái tinh thần dị đoan đó đã ăn sâu vào lục phủ ngũ tạng dân ta, nhất là với các ông bà lớn, hóa nên, ngay tại QH là nơi toàn những tinh hoa của đất nước mà cũng bị tiêm nhiễm, vì vậy đã có vị cho rằng bức tượng hai chiến sĩ ở công viên trước trụ sở là một cái gì trừ, ếm, gây lảm chuyện không may cho... toàn dân cần phải triệt đi, và các cụ, bằng những phương tiện sẵn có, các cụ đã đang làm việc đó mà chưa gặp một sui sèo nào cả.

Chắc là tượng không linh, chứ nếu thiêng như Đức Thánh Trần thì chỉ cần các cụ mới nghĩ đến thôi, nếu không méo mồm thì cũng lệch miệng.

Suy theo tinh thần dị đoan như trên và «xét lại» nội các của Đại Tướng Trần Thiện Khiêm kể từ nội các ra đời, tuy hội đủ các tay thao lược gồm tài nhưng cũng không phải vì thế mà không có những chuyện rắc rối lời thôi.

Những người gây nên rối rắm tơ lòng nội các là hai ông, Kinh tế và Tài chính. Đó là các vụ thuế quân bình, thuế Kiệm ước, giấy bạc và giấy báo... Trong hai ông — có người gọi là hai đào thương Bích Huệ và Kim Ngọc — ông Kim Ngọc là người gây sôi động, ồn ào và nguy hiểm.

Nói theo gương của QH, kính cần đề nghị một sáng kiến mới lên qui vị giới chức có thẩm quyền là cũng nên thử... tin dị đoan mà triệt hạ — ấy quên — hạ bệ ông Kim Ngọc xem nội các có hên hơn được chút nào chăng?

Lạy trời cho tinh thần dị đoan... lên cơn. Lạy chúa cho nội các... tin dị đoan. Đề thẳng Dân khỏi teo bụng đóng khổ.

ĐẦU THÁNG 4-1970

THƯƠNG SINH TRIỂN LÃM NGƯỜI

(TUẦN BÁO KHÔNG CHỈ AI SỐT CÀ)

HỒ XUÂN HƯƠNG, NGUYỄN KHUYẾN, TRẦN TẾ XƯƠNG, HỌC LẠC, TỬ MỠ, VŨ TRỌNG PHỤNG, CỔ VẤN HẢI HƯỚC...

In tại nhà in Dân Nguyễn 54, Võ Tánh Saigon

Quản nhiệm: NGUYỄN VĂN MINH